

Fotodagbok från en mästerskapsresa till Nordirland.

Söndagen den 10:e januari 2010:

Vid 6-tiden på morgonen samlades ett glatt gäng bestående av Christian Dokken, Peter Eriksson, Olle Johannisson, Paul Anderson, Tomas och Petra Johansson på Skavsta flygplats. Alla var vi lika förväntansfulla över veckan vi skulle tillbringa på Irland för att bland annat se på de brittiska mästerskapen för springer spaniels.



Paul blev stoppad i säkerhetskontrollen pga fotoobjektiv och blix till kameran i fickan. Dessa hade han lagt där för att klara vikten på handbagaget eftersom han inte checkade in något bagage som oss andra.

Väl i luften placerade sig några trötta personer på lediga 3-rader i planet för att koppla av lite. Paul hade köpt en bok på flygplatsen och började läsa den, en stund i alla fall.....

Alla lyckades ta sig igenom tullen i Dublin och vi skyndade oss att kliva på flygbussen som skulle ta oss till Belfast. Bussturen tog 2,5 timme men tiden går fort i trevligt sällskap och snart var vi framme.

Efter lite väntan blev vi upplockade av Willie och Joe som var våra värdar under vår vistelse.



Joe visade sig vara en mycket bra guide och vi som åkte med honom lärde oss mycket om landet redan under denna biltur.

Vi mellanlandade hemma hos Willie där det självklart bjöds på den första men inte enda gin&tonic för veckan.



Efter ett kort stopp färdades vi vidare till den lilla byn Carnlough på Nordirlands norra kust där vi inkvarterade oss på hotellet "The Londonderry Arms". Vi hade varit oroliga för att rummen skulle vara kalla men det visade sig vara helt fel. På vårt rum var det 30 grader! Klockan hade då för länge sedan passerat lunch och vi började bli riktigt hungriga.



Det fick bli en pub-lunch med ordentligt tilltagna portioner. Det mesta på tallriken var friterat.

Mätta begav vi oss sedan ut på en kort promenad i blåsten.



Vad vi inte visste då var att det bara var ett par timmar kvar till den 3-rätters middag som ingick i vårt hotell-paket. Ingen var särskilt hungrig efter den gigantiska lunchen men eftersom middagen ingick kunde vi ju inte låta bli att äta. Paul rensade sina tallrikar så han skulle få ordentlig valuta för pengarna.

Efter lite umgänge i baren gick vi till sängs, trötta efter en hel dags resa.

Måndagen den 11:e januari:

Väckarklockan ringde kl. 6:15. Utanför blåste det och duggade lätt. Naturligtvis blev det en varsin full frie till frukost (ägg, bacon, korv, champinjoner, tomat) med toast och te eller kaffe.



Strax efter 8 begav vi oss till Glenarm där mästerskapet skulle hållas. Det var nog ca 300 personer som var där så det var inte alltid lätt att se hundarbetet. Men som svensk tjej blev man ibland framknuffad och fick gå tillsammans med flaggbärarna. Terrängen var svårgången tack vare alla björnbärssnaror som låg på marken.



Framåt slutet på dagen var inte koncentrationen så hög hos alla åskådare och det var lättare att få se hundarna arbeta.



I terrängen fanns det många stängsel och förarna fick lyfta över hundarna när de skulle apportera. Här lyfter Andy Platt över sin hund.



Strax innan lunch började det regna och sen ökade nederbörden ju längre dagen gick. Lunchen med varm soppa som Willie lyckades fixa åt oss trots att den bara var till funktionärerna var guld värd.

Willie gick som skytt under alla tre dagarna och visade sig vara en mycket skicklig skytt. Men även han kunde göra missar.



Under ett tillfälle den första dagen gick publiken bakom Willie på ett stort gräsfält när en annan skytt skadesköt en fasantupp som Willie också sköt på utan större resultat. Tuppen landade mitt framför publiken och haltade sakta iväg. Willie tvekade länge men sköt till sist på den linkande tuppen och lyckades skjuta en halv meter bakom. Han försökte skjuta ett skott till men hade då inget skott kvar i bössan. Han fick stående ovationer av publiken och dagens smeknamn Willie "the runner" Megaughin av tävlingsledningen. Han vill helst att vi alla glömmer detta men det kommer dröja länge innan vi gör det.

Efter första dagen var endast en hund ute pga diskvalificerande fel.

Tisdag den 12: januari:

Återigen en full frie till frukost och sedan ut till Glenarm.



Denna dagen var det uppehåll men blåsten var något hårdare.

Dagens mark krävde något mer av hundarna vilket snart visade sig då fler och fler hundar försvann efter diskvalificerande fel. Vi rörde oss långt upp i bergen och terrängen var tuff men fin.



Denna dagen lyckades Willie skjuta ner tre fåglar som blev hängandes i träden och smeknamnet utökades till Willie "the runner, three up a tree" Megaughin. Det var bland annat David Lissets vinnande hund som råkade ut för att försöka hitta apporterna som hängde en bit upp i träden.



Efter denna andra dag var det endast 12 hundar kvar som inte hade gått det andra släppet. Det var 6 hundar som gått två släpp och fått minst A i båda och alltså skulle med den tredje dagen.

Åter på hotellet hade vi en kort stund på oss att klä oss för banketten på kvällen. Välkomstdrinken var naturligtvis Guinness och vi svenskar förädrades sällskapet av Mr Edward Martin och hans fru under intaget av denna dryck. Maten bestod av en buffé och efteråt serverades en Irish Coffee.

Efter maten uppträdde ett antal tjejer med irländsk dans och de avslutade med att bjuda upp några av gästerna, bla Paul, Willie och Christian. De var riktigt duktiga.

Sedan blev det live-musik och Aidan Patterson gick upp och sjöng tillsammans med musikerna. De flesta släppte loss och stämningen var på topp. David Lissett fyllde 40 på onsdagen och firades därför denna kväll med sång och tårter som han bjöd oss alla på.

Onsdag den 13:e januari:

Ja, vad tror ni det blev till frukost? Svälta behövde vi inte göra i alla fall. Sedan packade vi in oss och all vår packning i Willies bil.

Dagen på Glenarm startade med att de återstående 12 hundarna fick gå sina släpp. Sedan blev det överläggning bland domarna och det meddelades så småningom att 3 hundar skulle gå en run off.

Det var Buccleuch Jazz – David Lisett, Mersyronan Marketrader – John Bailey och Kidnais Successor.

Trots att alla tre hundar enligt säkra källor gick förbi vilt kunde domarna bestämma sig efter ca 50 meter.

Idag lyckades inte Willie få till något mer smeknamn men han var nog lika glad för det.

Tillbaks till tältet för alla tacktal, vilket de är experter på i detta land, och prisutdelning. Segrade gjorde som bekant David Lisett.



Här lämnade Paul sällskapet för att bo hemma hos Norman Blakeney en natt och sedan flyga hem på torsdagen.

När allt var avslutat möttes vi upp av Joe och vi åkte hem till Willie, men först ett stopp hemma hos Joe för ett besök i hans privata bar med tappkranar på väggen. Imponerande! Sedan ett stopp på stampuben Diamond Bar för en färdknäpp innan vi åkte vidare.

Kvällens middag blev lite Kinamat och sen var det ganska snart läggdags. Christian, Tomas och jag stannade hos Willie och Peter och Olle åkte hem till Joe för att sova mellan de eluppvärmda lakanen.

Christian fick sova på luftmadrass på golvet och höll på att tjäla fast på det kalla golvet. Men viking som han är härdade han ut.

Torsdag den 14:e januari:

Upp tidigt för att äntligen få äta en skandinavisk frukost med yoghurt och flingor. Men Peter och Olle blev serverade en hel Ulster frie, vilket inte är och leka med.

Sedan bar det av till Cleggan för en dags fasanjakt. Eftersom vädret varit rätt extremt de senaste veckorna kunde vi tyvärr inte få den roughshooting som vi sett fram emot. Fåglarna tryckte inte tillräckligt för det. Så vi fick nöja oss med en walked up-day med några mini-drives.



Det var gott om fågel men eftersom dimman låg tät blev det väldigt svårjagat och man såg fåglarna väldigt sent och de flög ofta lågt.

Vi hade dessutom lånade vapen som passade mer eller mindre bra så det tog några skott innan man kom igång. Men resultatet blev i alla fall 44 fasaner och en rapphöna på 6 personer.



Det var helt klart en upplevelse att få jaga på Irland och jag tror att vi alla åkte därifrån med ett leende på läpparna. Här är jag med min första Irländska fasan.



Efter jakten begav vi oss till den lokala puben där vi bjöd gamekeepern samt några av klapparna och hundförarna på ett glas.



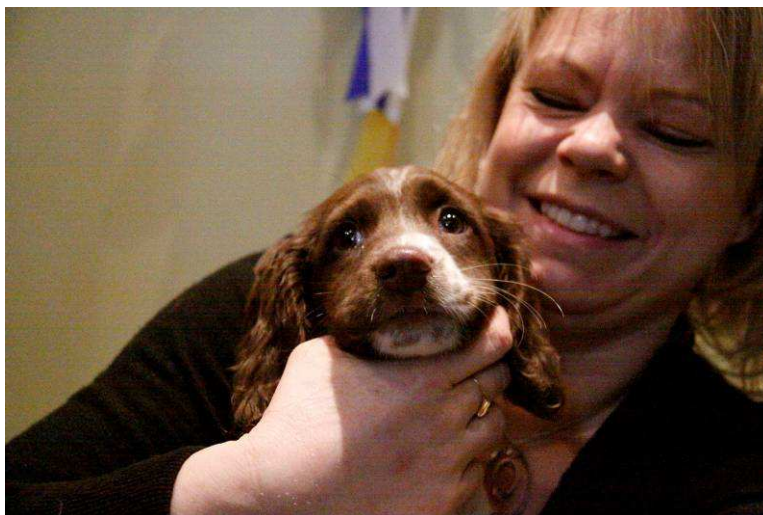
Vi åkte hem för att byta om och sen blev det taxi in till Ballymena där vi först gick och köpte det vi skulle dricka till maten i en vinäffär. Sen gick vi till restaurangen där en av de som varit med på Cleggan under dagen anslöt med sin flickvän. En trevlig kväll med många roliga historier och mycket skratt. Dessutom äntligen lite kvinnligt sällskap.

Fredag 15:e januari:

Äntligen sovmorgon!

Idag skulle det bli en relax-dag men det blev en hel del åka bil till diverse jakt-affärer och shoppingcentra. Meningen var att jag skulle få mina naglar fixade på Willies nailbar men tyvärr var en av personalen sjuk så de hade inte tid för mig.

Den här dagen kom Willies nya 8 veckors valp hem och eftersom jag var den första kvinnan som träffade valpen hemma hos honom skulle han kalla den för "Petra".



På kvällen hade Willie fixat en avskedsfest för oss på Diamond Bar med irländsk musik. Men först var vi bjudna hem till Joe på middag i hans fina matsal. Han var hemma hela dagen och lagade mat åt oss.

Meny:

Råkcocktail

Soppa

Rostbiff och potatismos med grönsaker

Bread and butter med vaniljsås

Ost och kex och portvin



Portionerna var dessutom inte så små så alla var totalt proppmätta redan innan efterrätten. Men det var gott och bara att äta och se glad ut.



Kvällen på Diamond Bar var trevlig och där var mycket folk. De irländska musikerna blev fler och fler vartefter kvällen gick. Som svensk tjej blir man rätt populär hos ortsborna och jag fick ställa upp och dansa med en del av dem. Här dansar jag med Hugo.



Kvällen avslutades med lite eftersnack på respektive inkvartering och sedan stupade vi i säng.

Lördag 16:e januari:

Hemfärd. Alla fem packade in sig i Willies bil. Jag fick sitta i Tomas knä i 45 minuter på guppiga Irländska vägar. Bussturen till Dublin var lugn och tyst efter en händelserik vecka.



Tomas höll på att bli kvar på Irland efter att blivit stoppad i säkerhetskontrollen. Men efter ett totalt genomgången bagage släppte de honom.

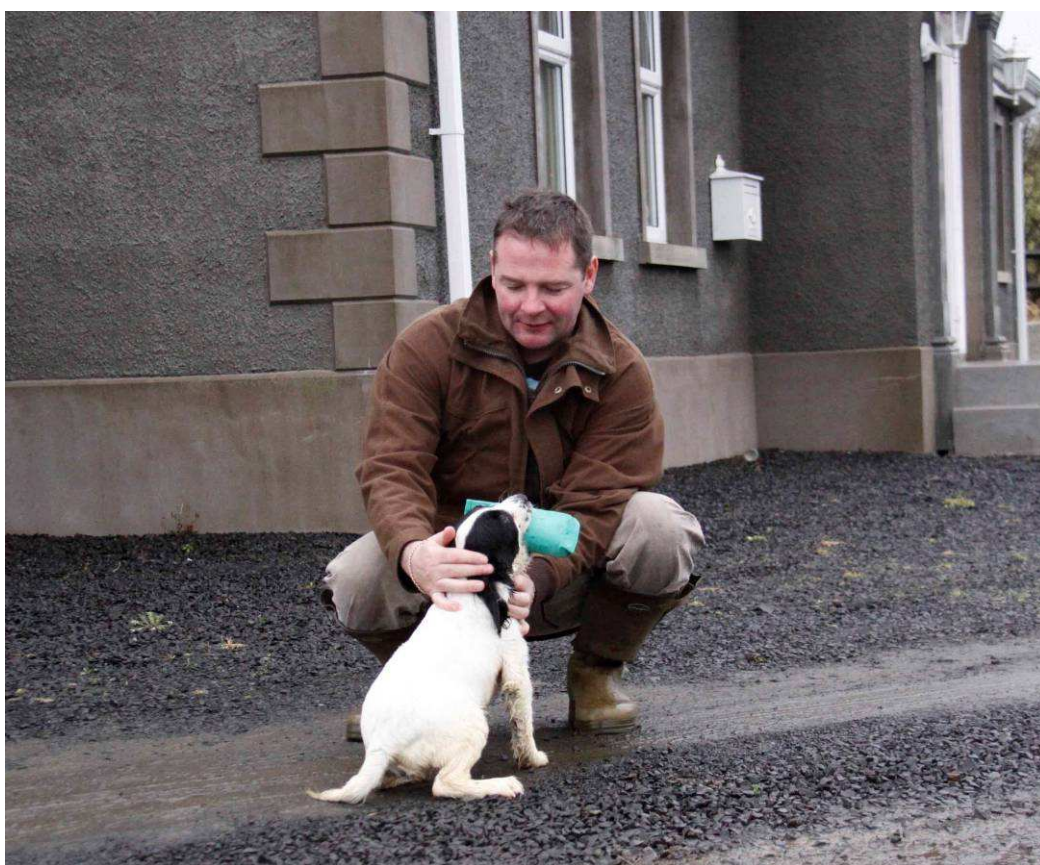
Vi kom hem säkert och i tid och vår länge efterlängtnade resa var tyvärr slut.

Det har varit en fantastisk upplevelse och vi är verkligen skyldiga Willie ett stort tack för allt som han ordnat med för vår skull. Alla människor vi har träffat har varit så trevliga och gästvänliga och har satt ett stort avtryck i våra liv.

Och att få vara på det brittiska mästerskapet är en stor upplevelse för oss som är tokiga nog att syssla med detta.

Jag ser fram emot att få åka tillbaka till Irland snart.

Willie däremot skulle ha en stor fest med ballonger, champagne och fyrverkerier på lördagen för att fira att vi äntligen åkt hem. Ärligt talat så tror jag att även han haft en trevlig vecka.



Text: Petra Johansson
Foto: Tomas Johansson